

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 538/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti I. spol. s r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. V. V., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 24/2012 a jeho uznesením z 19. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti I. spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti I. spol. s r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 24/2012 a jeho uznesením z 19. júna 2012.

Z obsahu predloženej sťažnosti vyplýva, že «Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Cob/174/2011-178 zo dňa 29. 03. 2012 v právnej veci žalobcu K., s.r.o... P... proti žalovanej I. spol. s r. o... T... o zaplatenie 85.140,01 €, o odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 6 Cb/37/2010-144 zo dňa 15. 06. 2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým súd prvého stupňa žalobe vyhovel a uložil povinnosť sťažovateľke ako žalovanej nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 460,55 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok Krajského súdu sp. zn. 2 Cob/174/2011-178 zo dňa 29. 03. 2012 bol žalovanej doručený dňa 30. 03. 2012.

Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach 2 Cob/174/2011-178 zo dňa 29. 03. 2012 v rozsahu nad 24.776,04 € s prísl., ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 6 Cb/37/2010-144 zo dňa 15.06.2011 v jeho odvolaní napadnutej časti vo výške 28.562,08 € s prísl., ako aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bola uložená povinnosť žalovanej nahradiť trovy odvolacieho konania žalobcovi vo výške 460,55 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku podala žalovaná dňa 16. 04. 2012 dovolanie.

Žalovaná dňa 24. 05. 2012 podala na Ústavný súd Slovenskej republiky Sťažnosť základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/174/2011 jeho rozsudkom sp. zn. 2 Cob/174/2011-178 zo dňa 29. 03. 2012. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. IV. ÚS 3 Co/2012-12 zo dňa 07. 06. 2012 doručené dňa 10. 08. 2012 sťažnosť žalovanej odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s ust. § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že vo veci žalovaná dňa 16. 04. 2012 podala dovolanie a v čase rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky nebolo vo veci dovolania rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením číslo 5 Obdo 24/2012 zo dňa 19. 06. 2012 dovolania žalovanej doručené dňa 08. 08. 2012 odmietol.».

Podľa sťažovateľky najvyšší súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorými z väd uvedených v § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), najmä pod písm. f) OSP, v ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd vo veci procesným postupom v odvolacom konaní znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré jej ako účastníkovi občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Podľa nej odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v jeho odvolaní napadnutej časti ako vecne a právne správny, hoci v konaní nebol daný dôvod na jeho potvrdenie, ale zrušenie podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP. Sťažovateľka ďalej namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a že k právu na spravodlivé konanie a súdnu ochranu patrí aj právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutočne relevantné otázky.

Sťažovateľka je toho názoru, že postupom najvyššieho súdu a jeho rozhodnutím bolo zasiahnuté do jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým, že najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu. Nesprávnou interpretáciou dotknutej právnej normy

(§ 301 Obchodného zákona a § 580 Občianskeho zákona) podľa sťažovateľky došlo aj k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti I. spol. s r.o. na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo/24/2012 a jeho uznesením sp. zn. 5 Obdo/24/2012 zo dňa 19. 06. 2012 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo/24/2012 zo dňa 19. 06. 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti I. spol. s r.o. primerané finančné zadostučinenie v peniazoch v sume 5.000,- EUR, ktoré jej zaplatí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia...

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti I. spol. s r.o. trovy právneho zastúpenia v sume 1.440,38 EUR s DPH (za dva úkony právnej služby každý za 592,53 EUR + režijný paušál 7,63 EUR + 20 % DPH) na účet právneho zástupcu JUDr. V. V... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ustanovenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upravuje aj ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti na základe jej zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie; nie je prípustné. ...

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci

odvolací súd v napadnutej časti potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a rovnako nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. nie je daná. ...

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa, vrátane rozhodnutia o použití § 301 Obchodného zákonníka na zníženie zmluvných pokút súdom v prospech žalobcu. Žalovaný ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k použitiu moderačného práva súdom prvého stupňa a k stanovisku žalobcu, predloženého v odvolacom konaní. Ďalej namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosť. Záverom namietol nesprávne právne posúdenie veci. ...

Ako už z vyššie uvedeného vyplýva, dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, prípustný len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolací súd, skôr ako vec prejednal, skúmal, či je dovolanie v danej veci prípustné, pričom nevzhladol ani jeden z dôvodov prípustnosti dovolania. Rovnako podľa odvolacieho súdu konanie nie je postihnuté ani vadou podľa § 237 písm. f) O. s. p., tak ako to namietal dovolateľ, ani inou procesnou vadou, uvedenou v tomto ustanovení. Dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie, či sa rozhodnutím a postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu účastníkovi konania neodňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých y dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

K vade konania - odňatie možnosti účastníka konať súdom - žalovaný namietal aj dovolacie dôvody uvedené v ust. § 241 ods. 2 písm. b) a c), ktoré je dovolací súd oprávnený preskúmať len v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Žalovaný sa mal možnosť vyjadriť k všetkým podstatným dôkazom a argumentom žalobcu, uvedeným v priebehu konania. Všetky skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu, sú riadne uvedené v odôvodnení súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a súdy sa s podstatnými otázkami v odôvodneniach svojich rozhodnutí náležite vysporiadali.

Rovnako nie je dôvodná námietka žalovaného, že postupom odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom tým, že mu odvolací súd neumožnil vyjadriť sa k podmienkam uplatnenia moderačného práva súdom prvého stupňa a vyjadriť sa k stanovisku žalobcu v odvolacom konaní. Súd prvého stupňa rozhodol na základe zisteného skutkového stavu a žalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam uvedeným v konaní. Vyjadrenia účastníkov k uplatneniu moderačného práva súdu neboli potrebné, keďže skutkový stav sa nezmenil a súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou účastníkov konania. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný si uplatnil zmluvnú pokutu, dokonca nebolo sporné ani samotné omeškanie žalobcu s odovzdaním diela. Nesprávne právne posúdenie nároku, na ktoré poukázal v dovolaní žalovaný, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. Súd prvého stupňa postupoval pri doručení odvolania žalovaného žalobcovi v súlade s § 209a O. s. p. Následné vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd už nebol povinný doručovať žalovanému, pretože mu táto povinnosť z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, nakoľko nešlo o novú právnu argumentáciu a žalobca vo svojom vyjadrení neuplatnil nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by privodili zvrat v skutkových zisteniach. Z rovnakého dôvodu súd prvého stupňa nebol povinný v predmetnej veci na prejednanie odvolania žalovaného nariadovať pojednávanie. Nešlo o prípady uvedené v § 214 ods. 1 písm. a), b) a c), preto bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu. Všetky dôkazy boli súdom prvého stupňa riadne vykonané a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 402/2008, v zmysle ktorého aplikácia rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane.

Ďalej má odvolací súd za to, že ani námietka o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je dôvodná. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. a v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Odvolací súd dal v napadnutom rozhodnutí odpoveď na všetky podstatné námietky nastolené účastníkmi konania. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03 č. 313/2004).

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom

reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov, založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania (trovy právneho zastúpenia) tak, ako si ich uplatnil a vyčíslil za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k dovolaniu žalovaného vo výške 460,87 eur.“

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či

spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnila (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu poukazuje ústavný súd na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj vlastnícke právo podľa ústavy a dohovoru, pokiaľ toto porušenie nevyplýva z nerešpektovania ústavnoprosesných princípov obsiahnutých v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj princípov spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 78/05, IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2012